

Arrest

nr. 195 530 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij maakt op 5 mei 2013 voorwerp uit van een teruggedrijving.

1.2. Op 20 juni 2013 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij wordt op 8 juli 2013 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat wordt verlengd tot 7 juli 2014.

1.3. Op 10 juli 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

1.4. Op 24 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 30 maart 2015 bij arrest nr. 142 324.

1.5. Op 19 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing worden op 24 december 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. 159 373.

1.6. Op 7 september 2016 legt de verzoekende partij bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wervik een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. V. M., van Sri Lankaanse nationaliteit en op 17 augustus 2015 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.7. Op 8 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 13 april 2017 wordt de in punt 1.7. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 21 april 2017.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2017 werd ingediend door :

*N. K., P. (...) (R.R.: (...))
geboren te Kinshasa op (...) 1996
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

bij DVZ ook gekend als: Z. K., F. (...), geboren te K. (...) op (...)1990

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene kwam als niet-begeleide minderjarige op 05.05.2013 naar België. Zij werd echter tegengehouden op de luchthaven te Brussel toen zij zich na haar vlucht vanuit Kinshasa had aangeboden met een paspoort dat haar niet toebehoorde. Het document werd in beslag genomen en betrokkene kreeg een bijlage 11 (Terugdrijving). Hieropvolgend werd betrokkene overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring. Echter, na een botscan bleek dat betrokkene minderjarig was, waardoor zij werd vrijgesteld en overgebracht naar een observatie- en oriëntatiecentrum. Er werd voor betrokkene een voogd aangesteld en deze kreeg op 27.05.2013 een bijlage 38 (Bevel tot terugbrenging) betekend. Er werd door de voogd echter op 20.06.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend en op 08.07.2013 werd zij in het bezit gesteld van een voorlopig attest van immatriculatie dat op 13.01.2014 werd verlengd tot 07.07.2014. Op 10.07.2014 vroeg betrokkene asiel aan. Deze asielprocedure werd op 30.03.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering

vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 23.04.2015 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer V. M. (...) (ov: 7697746), van Sri Lankaanse herkomst en erkend als vluchteling, en dat zij reeds wettelijk samenwonen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aan toont dat het voor haar partner, die van Sri Lankaanse herkomst is, onmogelijk is om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, zijnde de Democratische Republiek Congo, om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Voor wat betreft het feit dat betrokkene tijdens de schooljaren 2014-2015 en 2015-2016 een regelmatige leerling was, dient er opgemerkt te worden betrokkene steeds heeft geweten dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 30.03.2015 vond deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat betreft het feit dat betrokkene momenteel nog een specialisatiejaar volgt; er dient op gewezen te worden dat betrokkene momenteel meerderjarig is en bijgevolg is zij niet langer school- en/of leerplichtig in België.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds mei 2013 in België, volgde lessen voor anderstalige nieuwkomers, wordt omschreven als een goed en behulpzame persoon, is zeer geliefd in haar omgeving, is werkwilleg en legt steunbetuigingen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.9. Op 13 april 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij wordt eveneens op 21 april 2017 in kennis gesteld van deze beslissing. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, is bij de Raad hangende onder het rolnummer 205 002.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij haalt tevens aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven:

"II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds mei 2013 in België, volgde lessen voor anderstalige nieuwkomers, wordt omschreven als een goed en behulpzame persoon, is zeer geliefd in

haar omgeving, is werkwilleg en legt steunbetuigingen voor) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Zij kunnen het voorwerp van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk: de overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds mei 2013 in België, volgde lessen voor anderstalige nieuwkomers, wordt omschreven als een goed en behulpzame persoon, is zeer geliefd in haar omgeving, is werkwilleg en legt steunbetuigingen voor) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (...) Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij heeft weldegelijk het bewijs geleverd dat het voor haar onmogelijk is om haar aanvraag vanuit Bangladesh in te dienen en meent dat verwerende partij weldegelijk rekening had moeten houden met haar integratie en inburgering in onze maatschappij.

Verzoekende partij stelde immers het volgende in haar aanvraag:

" Qua integratie van de verzoekende partij zelfbestaan er tal van bewijzen. De verzoekende partij is zeer gemotiveerd en leergierig. Zij heeft dan ook de cursus betreffende maatschappelijke integratie met glans doorstaan (stuk 3).

Ook omtrent haar werkwillegheid kan niet de minste twijfel bestaan. Aangezien zij reeds gewerkt heeft als arbeider bij BVBA J. (...) (stuk 4). Zij werkte daar als een full-time all-round medewerker. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar kwalificaties de Belgische samenleving enkel kan versterken.

Verzoekende partij is bovendien zeer geliefd in haar omgeving. Zij legt drie brieven voor waaruit blijkt dat zij perfect geïntegreerd is in onze maatschappij. Zij wordt omschreven als een goed persoon en houdt zich niet bezig met enige criminele activiteiten. Bovenstaande bevestigt dat zij zeer gemotiveerd is om zich te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed aanpast aan de Belgische cultuur (stuk 5).

Ondertussen heeft verzoekende partij samen met haar vriendin een kind gekregen. Dit toont nogmaals aan dat zij haar verantwoordelijkheid wil opnemen en zich volledig wil integreren in België. Het is dan ook aan te raden dat verzoekende partij in België kan blijven aangezien zij hier een gezinsleven heeft opgebouwd.

Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden ter humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens , dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt."

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtsoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

II.1.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast zijn voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat zij pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke redenen aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij voert nog aan dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van artikel “9.2” van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bestaat niet en het is haar dan ook niet duidelijk op welk artikel de gemachtigde zich precies heeft gesteund. De Raad merkt op dat uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

De gemachtigde geeft in zijn motivering aan dat de “overige aangehaalde elementen” niet verantwoordt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld. Er wordt nog op gewezen dat deze elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dit is “bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” De verzoekende partij kan niet aannemelijk maken dat een verwijzing naar artikel “9.2” van de Vreemdelingenwet op een onbestaande bepaling zou doelen, noch dat zij in het ongewisse zou zijn van wat wordt bedoeld met deze verwijzing.

De verzoekende partij kan aldus niet worden bijgetreden in haar betoog dat zij geen kennis kon nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

Het middel dient verder te worden bekeken van het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoekende partij aanhaalt tegen de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden samen onderzocht met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de reguliere, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.4. Verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met haar integratie en inburgering in de Belgische maatschappij, zoals zij dit heeft aangegeven in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Het feit dat zij thans zo goed is geïntegreerd in de Belgische samenleving, maakt het thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Er wordt volgens verzoekende partij ten onrechte gesteld dat dergelijke elementen behoren tot de gegrondheid van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Nergens in de Vreemdelingenwet wordt immers vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren. De gemachtigde maakt zich volgens haar dan ook schuldig aan machtsafwending door te stellen dat de elementen met betrekking tot haar integratie tot de gegrondheid zouden behoren, terwijl er voor deze stelling geen enkele wettelijke basis is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde met betrekking tot alle aangehaalde elementen heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar integratie in België, met name het feit dat zij sinds mei 2013 in België verblijft, zij lessen volgde voor anderstalige nieuwkomers, zij wordt omschreven als een goed en behulpzaam persoon, zij zeer geliefd is in haar omgeving, zij werkwilleg is en steunbetuigingen voorlegt, stelt de gemachtigde het volgende in zijn beslissing: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds mei 2013 in België, volgde lessen voor anderstalige nieuwkomers, wordt omschreven als een goed en behulpzame persoon, is zeer geliefd in haar omgeving, is werkwilleg en legt steunbetuigingen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar integratie in België. De gemachtigde stelt vast dat dergelijke elementen echter niet verantwoorden waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België wordt ingediend en dat deze elementen eventueel het onderzoek kunnen uitmaken van een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. De gemachtigde is van oordeel is dat deze aangehaalde elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze beoordeling ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekende partij toont met een herhaling van de elementen uit de aanvraag en de loutere bewering dat haar integratie het thans onmogelijk maakt voor haar om terug te keren naar haar herkomstland, niet aan dat het in haar specifiek geval alsnog kennelijk onredelijk of onjuist was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Verzoekende partij zet niet concreet uiteen waarom haar integratie in België het haar onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren en haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te tonen waarom deze elementen in haar geval wél moesten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde motivering en toont zij niet aan dat de gemachtigde een andere invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

3.5. De verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding. Er kan immers pas worden gesproken over machtsoverschrijding wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen in casu niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Het tweede middel luidt als volgt:

"II.2.1. De verwerende partij ontwikkelt een nogal absurde redenering in de thans bestreden beslissing. Zij stelt immers dat de partner van de verzoekende partij -een erkend vluchteling in België- haar moet vergezellen naar Congo:

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer V. M. (...), van Sri Lankaanse herkomst en erkend als vluchteling, en dat zij reeds wettelijk samenwonen, Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied) wat niet wij zeggen betrokkene definitief gescheiden zal worden van Haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar partner, die van Sri Lankaanse herkomst is, onmogelijk is om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, zijnde de Democratische Republiek Congo, om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Vooreerst is het ronduit hypocriet van de verwerende partij om te stellen dat het slechts een "tijdelijke scheiding" betreft.

Eenieder die de media de afgelopen maanden een beetje gevolgd heeft - meer bepaald met betrekking tot het uitreiken van humanitaire visa aan een Syrische familie- weet dat de verwerende partij er niet voor terugdeinst om zelfs arresten van de RvV naast zich neer te leggen wanneer zij gedwongen wordt humanitaire visa uit te reiken.

II.2.2. Bovendien is de partner van de verzoekende partij vluchteling in België - met Congo heeft hij geen enkele band.

Dit is dan precies ook deel van de buitengewone omstandigheid.

De partner van de verzoekende partij volgt een opleiding in België, leerde de verzoekende partij kennen in het opvangcentrum toen beiden minderjarig waren en thans wonen zij wettelijk samen.

Het is gratis te veronderstellen dat haar partner haar zomaar mee naar Congo kan vergezellen, een land waarmee haar partner geen enkele band heeft, laat staan dat haar partner daar zou kunnen werken (hij spreekt geen Frans of Lingala). Bovendien zijn de levensomstandigheden in Congo bij de slechtste ter wereld.

II.2.3. De verwerende partij stelt tenslotte dat er eigenlijk een procedure gezinshereniging dien te worden opgestart.

Dit kan en mag echter geen motief zijn!

Artikel 9bis VW stelt immers nergens dat een wettelijke samenwoning niet zou kunnen worden ingeroepen als motief tot regularisatie.

Bovendien vervult de verzoekende partij de voorwaarden van de gezinshereniging niet, nu haar partner nog studeert, in tussentijd een OCMW-uitkering krijgt en een procedure gezinshereniging het bestaan van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen in hoofd van de referentiepersoon vereist.

Dat is dan ook één van de redenen waarom in casu voor een regularisatieaanvraag werd geopteerd en niet voor een aanvraag conform de bepalingen toepasselijk op gezinshereniging/gezinsvorming.

De motivering van de verwerende partij dat de basisvoorwaarden in artikel 10 VW dienen te worden gevolgd is dan ook geen correct antwoord.

II.2.4. Daarnaast stelt de verwerende partij tevens dat de verzoekende partij de criteria omtrent duurzame en stabiele relatie dient te vervullen.

Artikel 10, §1, lid 2 VW stelt hieromtrent het volgende:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij

elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

In de aanvraag tot humanitaire regularisatie werd aangetoond dat zij elkaar sinds 2013 kennen (ruim meer dan twee jaar dus!).

Aldus is ook dit niet correct.

De bestreden beslissing schendt aldus manifest het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW.

II.2.5. Ook artikel 8 EVRM werd niet op serieuze wijze onderzocht.

Nochtans kan -doordat de wettelijke samenwoning geregistreerd werd door de gemeente, na een onderzoek cf. artikel 1476 BW- de band tussen de verzoekende partij en haar partner niet worden betwist.

Aangezien Congo de wettelijke samenwoning niet kent, wordt hun band aldaar niet erkend.

Bovendien is het niet ernstig om van de partner van de verzoekende partij - die vluchteling is in België- te verwachten dat hij aldaar een ander bestaan opbouwt.

Aldus riskeert de thans bestreden beslissing tevens artikel 8 EVRM te schenden, dat een recht op de bescherming van het familieleven inhoudt.”

3.7. Verzoekende partij haalt aan dat haar recht op het leiden van een gezinsleven met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM niet “op serieuze wijze” werd onderzocht in de bestreden beslissing.

3.8. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld. In een situatie van eerste toelating, quod in casu, dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan een aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk is.

Dit is het geval wanneer blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland ofwel 1) niet alle relevante feiten en omstandigheden kenbaar in zijn beoordeling en afweging heeft betrokken, ofwel, indien dit wel het geval is, 2) zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.9. In deze stelde de gemachtigde in hoofddorde vast dat er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt aangezien verzoekende partij niet definitief wordt gescheiden van haar partner. Hij merkt bovendien nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn om haar te vergezellen naar haar land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging af te wachten. Volledigheidshalve wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat de verzoekende partij de geëigende procedure dient te volgen en dat zij dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing aldus rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het gezinsleven van verzoekende partij met dhr. V.M. werd in de beoordeling betrokken en maakte voorwerp uit van een belangenafweging zoals vereist

onder voormeld verdragsartikel. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.10. Verzoekende partij brengt tegen het eerst vermelde motief in dat het standpunt van de gemachtigde dat het slechts om een eventueel tijdelijke verwijdering zou gaan "*hypocriet*" is, waarbij zij verwijst naar de houding van de verwerende partij inzake het uitreiken van humanitaire visa aan een Syrische familie.

De Raad wenst dienaangaande in de eerste plaats te benadrukken dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verder kan worden vastgesteld dat verzoekende partij, door louter op te werpen dat het "*hypocriet*" is van de gemachtigde om te stellen dat het slechts om een eventuele tijdelijke scheiding zou gaan, waarbij zij verwijst naar een recente zaak die in de media aan bod is gekomen en die op geen enkele wijze uitstaans heeft met het voorliggende geval, niet aantoont dat het standpunt van de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig of onredelijk is. Zij beperkt zich immers tot het uiten van loutere kritiek, zonder met concrete elementen aan te tonen dat de eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate zou verstoren dat deze gezinsbanden met haar wettelijk samenwonende partner onherstelbaar worden beschadigd, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Evenmin toont zij aan dat tijdens een eventuele tijdelijke scheiding er geen verdere invulling kan worden even aan haar gezinsleven, bijvoorbeeld door met behulp van moderne communicatiemiddelen in nauw contact te blijven met haar partner. Zij lijkt verder met haar insinuatie dat de gemachtigde haar aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend via de gebruikelijke procedure in haar land van herkomst, niet zal goedkeuren reeds uit te gaan van een bepaalde hypothese. Verzoekende partij loopt met dit betoog echter al vooruit op de zaken en op een gegrondheidsonderzoek dat nog moet plaatsvinden.

3.11. Tegen het tweede motief betoogt de verzoekende partij dat het "*gratuit*" is te veronderstellen dat haar partner, die een erkend vluchteling is in België en die de Sri-Lankaanse nationaliteit heeft, haar niet kan vergezellen naar haar land van herkomst, de Democratische Republiek Congo.

De Raad stelt vast dat uit de aanvraag om verblijfsmachtiging, waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier, enkel gewag wordt gemaakt van het feit dat zij sinds eind 2016 wettelijk samenwoont met een erkend vluchteling, dhr. V. M., van Sri Lankaanse nationaliteit, met wie zij sinds 2013 een vaste relatie onderhoudt. In dit verband wordt in de aanvraag nog benadrukt dat haar relatie en haar samenwoning met dhr. V. M. getuigen van een duurzame band met België en dat het dan ook voor zich spreekt dat zij hier haar verdere leven wenst op te bouwen.

Zoals reeds werd vastgesteld in de bovenstaande uiteenzetting, heeft de gemachtigde in zijn beslissing op omstandige wijze gemotiveerd waarom haar relatie en samenwoning met dhr. V. M. geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Hierbij dient te worden benadrukt dat de gemachtigde niet heeft opgemerkt dat haar partner haar kan vergezellen naar haar land van herkomst, zoals verkeerdelijk wordt aangehaald in het verzoekschrift, doch dat verzoekende partij in haar aanvraag geen elementen heeft aangebracht waarmee zij aantoont dat dit niet mogelijk zou zijn.

Verzoekende partij haalt heden aan dat haar partner een erkend vluchteling is in België, dat hij met Congo geen enkele band heeft, dat hij een opleiding in België volgt, dat hij in Congo niet zou kunnen werken (hij spreekt geen Frans of Lingala), dat de levensomstandigheden in Congo bij de slechtste ter wereld zijn en dat Congo de wettelijke samenwoning niet kent en dat "*hun band*" daar aldus niet zal worden erkend door de Congolese overheid. Het is aldus niet ernstig te beweren dat zij en haar partner hun gezinsleven zouden kunnen verderzetten in de Democratische Republiek Congo. De bestreden beslissing levert dan ook een schending op van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een gezinsleven. Deze aspecten vormen tevens buitengewone omstandigheden die haar terugkeer naar haar land van herkomst beletten, benadrukt de verzoekende partij.

Door het aanhalen van deze elementen in haar verzoekschrift, wenst verzoekende partij alsnog aan te tonen dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, waardoor zij wel degelijk van elkaar worden gescheiden en er sprake is van een schending van haar recht op het leiden van een gezinsleven met haar partner. Evenwel stelt de Raad vast dat deze

elementen niet werden aangereikt in de aanvraag om verblijfsmachtiging, waardoor de gemachtigde dan ook niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet kenbaar werden gemaakt. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij in haar aanvraag klaar en duidelijk diende te vermelden welke precies de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. In zoverre verzoekende partij deze gegevens nu als buitengewone omstandigheid inroept in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad aan te geven dat het hem niet toekomt om buitengewone omstandigheden die niet in de aanvraag werden uiteengezet te gaan beoordelen. De Raad oefent enkel een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

3.12. Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat de gemachtigde de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezinsleven onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezinsleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar gezinsleven in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekende partij uit nog kritiek tegen de motivering dat zij, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en dat zij dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens stelt dat een wettelijke samenwoning niet zou kunnen worden ingeroepen als "*motief tot regularisatie*". Zij verduidelijkt dat zij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, onder meer omdat haar partner nog studeert en een OCMW-uitkering ontvangt, zodat hoe dan ook niet is voldaan aan de voorwaarde dat hij dient te beschikken over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen. Verder licht verzoekende partij nog toe waarom er in casu wel degelijk is voldaan aan de in artikel 10, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarde van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

De Raad merkt op dat desbetreffende motivering in de bestreden beslissing slechts ten overvloede wordt aangehaald. Bovenvermelde argumenten zijn dan ook gericht tegen een overtollig motief, waarbij de eventuele gegrondheid van kritiek hiertegen hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het aangehaalde gezinsleven dat verzoekende partij stelt te leiden met dhr. V. M. niet als een buitengewone omstandigheid wordt beschouwd omdat een eventuele tijdelijke verwijdering van het land van herkomst niet leidt tot een breuk van deze familiale banden, waardoor er geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel wordt veroorzaakt. De gemachtigde merkt bovendien op dat verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft aangetoond dat deze partner – die in België als vluchteling werd erkend maar die de Sri Lankaanse nationaliteit heeft – haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, de Democratische Republiek Congo, om van daaruit de beslissing af te wachten in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. De verzoekende partij heeft, zo blijkt uit de supra gedane uiteenzetting, geen argumenten aangebracht waarmee zij aantoont dat voormelde motieven, die de bestreden beslissing afdoende schragen, kennelijk onredelijk of onjuist zijn of dat de gemachtigde met bepaalde gegevens geen rekening zou hebben gehouden.

3.14. De Raad wenst tot slot nog te benadrukken dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven (zoals ontwikkeld in België) staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door de gemachtigde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

3.15. Uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Er worden geen middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES